

Münz András

Szerelemszombat

és más életközeli élmények

Münz András

Szerelemszombat

és más életközeli élmények

ATHENAEUM

Copyright © Münz András, 2016

Minden jog fenntartva.

Kiadta az Athenaeum Kiadó,
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.

1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Telefon: 1-235-5020
www.athenaeum.hu
www.facebook.com/athenaeumkiado
athenaeum@lira.hu

ISBN 978 963 293 635 2

EZ ELMENT VADÁSZNI...

Vadászsákmány. A nagyváros dzsungelében. Kisvárosok ilyen-olyan erdeiben. Sőt újabban már falvak akácosaiban is.

Nemzeti sport a vadászat. Fegyver nélkül, de éles szemmel. Szívósan, kitartóan. Fáradhatatlanul. Lankadatlan.

Többnyire rangrejtett a nemes vad. Rejtezkedő. Ott lapul a többi, különféle rendű és rangú zsákmányjelölt között, eljátssza olykor, hogy teljességgel jelentéktelen. A kupac közepén, kupac mélyén húzza meg magát, sohasem mutatkozik a felszínen, ahol a kocavadász is azonnal kiszúrná. Nem. Meg kell küzdeni érte.

Ezer arca van. Egyszer egy blúz. Máskor egy szoknya. Legközelebb gyapjúkosztüm, de nem ám együtt a blézer és a nadrág: az élet és a turkáló publikuma már rég elszakította őket egymástól.

Pedig valamikor, nem is olyan rég, még közös vállán hűsöltek egy angol egyetemi város kis kertes polgárházának gardrójában. Jótékony félhomály, méltó társaság – finom öltönyök, nyakkendők, ruhák, len, pamutdsörzé, selyemsantung (a négy évszak, de leginkább az őszi színeivel), kényelmes lábbelik katonás rendben, sőt még egy pár kalucsni is – rémes ez a sok eső ebben az országban –, kiszámítható, molyrágásbiztos jövő, együtt, örökké együtt. Nadrág és kabát. Édes kettesben.

Ám aztán.

Ám aztán egyszer csak jön a hirtelen felindulás (több száz éves, kipróbált demokráciákban is előfordul ilyesmi), és új kosztümre kezd vágyani a régi, jól kipróbált ruha gazdája. Változik a divat, és az a bizonyos gazda az új trend nyomába óhajt eredni. Vagy bizonyos nemkívánatos családi eseményeket kíván megelőzni: hogy az addig konzolidált férje nehoj majd egyszer egy új vonalú kosztümben, főként pedig a benne foglalt fehérszemélyben vélje fölfedezni élete igazi értelmét. Vagy csupán egyszerű szeszélyről van szó. Akárhogy is, nevezett gyapjúkosztüm, más ruhák társaságában, egyszerre kívül találja magát a gardróbon, s mire föleszmélne, már valamely gyűjtőhelyen egy nagy-nagy bálában szomorkodik, a bála pedig útra kél

Magyarország felé (mostanáig nem hallott róla), a szállítólevélen meg ezt olvashatná: „Second hand ruhanemű”, már ha tudna olvasni, s látna is a szemében gyülekező könnyektől (már ha lenne szeme, és láthatna egyáltalán).

Hamarosan pedig már ott fogdossák, tapogatják, húzzák-vonják az országos vadásztársaság tagjai egy erre a célra specializálódott fővárosi üzletben. Vagy ha nincs szerencséje, kecskelábakon álló vásározóasztalon a már említett kupacban ismerkedik az élet árnyékos oldalával – mellesleg tűző napon, vasárnap délelőtt, egy Pest környéki település határában, a kis fatelep tőszomszédságában. Zakó a nadrágját siratja, nadrág a zakóját, s jó esélyük van arra, hogy külön-külön zacskóba kerüljenek, és soha az életben ne lássák már egymást. „*Ne így legyen, kérlek, Uram!*” – a blézer azért elmondja néhányanszor e rövid fohászt.

Közben igen furá nyelven beszélő, boldog embereket hall. „Nézd, micsoda vagány blúz!” „Csúcs ez a top!” „Anyám!” Aztán jönnek azon a bizonyos furá nyelven a kétségbeesett mondatok. „Ne örülj meg, hát ebből kilátszik mindened! Ja, hogy épp azt akarod? Akkor nem szóltam.” A csalódás hangjait is megérzi. „Ez egy nagy semmi. Kár volt ide kijönni. Kimegyünk a piacra?” Aztán jön az a

bizonyos *férfi-jólmegaszongya*. „Minek ez? Hatszáz ilyen vacak van már a szekrényedben!”

Végül a blézer fohásza mégis meghallgatásra talál. Egy asszonyka lép oda.

– Jé, alkatra szakasztott, mint az oxfordi hűtlen gazdám!

Kihalássza őt a kupac aljából, aranykeze, pompás szimata lehet, mert a másik kezében már ott van a blézer *élete párja-nadrágja*. Nagy az öröm, sírva borulnának egymás nyakába, ha nyakuk volna, miközben megmentőjük legombolja értük az ezerkétszázat – forint, vagy hogyan is hívják a pénzt errefelé. Számla sehol, ilyen egyszerű itt az élet.

A buszon hazafelé (az új haza felé) aztán azt hallhatják, hogy milyen jó ez a turi, az ember lánya olykor egészen egyedi darabokat is kifoghat. Nincs ilyen, dehogyis van ilyen a boltokban, igaz, ma már itt is drága minden, a nagy árleszállításokon olykor olcsóbban lehet vásárolni, de nem ilyet...

És blézer a nadrágra pillant, nadrág a blézerre. Selejtből trófeák lettek. Büszkék, már-már boldogok.

JÓTEVŐNK, JUPITER

Hányszor, de hányszor hallottam gyerekkoromban! Mármint, hogy amit szabad Jupiternek, azt nem szabad az ökörnek. Értsd: amit az egyik (a felnőtt, a tanár, a tehetősebb, a satöbbi) megengedhet magának, azt a másik (a gyerek, a diák, a szerényebben élő, a *setöbbi*) nem.

És most itt van a Jupiter, akinek mindent szabad. Itt jár, földközelen. Legutóbb 1963-ban volt ennyire közel hozzánk, a mi planétánkhoz, így hát hozzám is. Hozzám, aki már 1963-ban is éltem, de akkor a legkevésbé sem a Jupiter érdekelt, hanem az a lány, akiért hajlandó lettem volna a csillagokat is lehozni az égről. Mondtam is neki, láttam is rajta, elhiszi, mert el akarja hinni. (A csillagok beszerzésére persze nem küldött el. Jól is tette. Esetleg csalódnia kellett volna. Na, ettől megmentette

magát. Kérdés, hogy egyéb, merőben földi dolgok miatt a csalódás később így is bekövetkezett.)

Akkor, 1963-ban a magamfajta, csillagásztattól távol álló, fiatal srác még nem tudhatta, mikor lesz újra ilyen közel (589 millió kilométernyire) ez a Jupiter. Konkrétan 2010 őszén. Ám ha akkor tudom is, hiába nézek a jövőbe. Azt ugyanis, hogy mi lesz majd azon (ezen) az őszön, mi lesz az élettemmel, mi lesz a foglalkozásom, mi a munkám... Nem, arra gondolni sem mertem akkor, hogy esetleg semmi. Hol élek, kivel, kikkel, melyik sarkában a világnak? Család vesz-e körül, még mindig, vagy már újra? Vajon élek még akkor (ekkor)? Biztosan nem gondoltam volna, fiatal voltam, mint már említettem.

Jelentem, élek. És meg is néztem tegnap este a bolygók királyát, előbb a délkeleti, majd a déli égbolton. Ott ragyogott, fényesnél is fényesebben. Velem ellentétben nem hunyorgott, pedig jóval idősebb nálam. Világított, pazarul. Épp úgynevezett szembenállásba került a Nappal, vagyis ez a mi Földünk, ennek megfelelően én magam is, épp áthaladtunk a Nap és a Jupiter között. Ez nagy elégedettséggel töltött el, hiszen végre nekem is szabad volt az, ami egyes másoknak (felnőtteknek,

tanároknak, gazdagoknak, satöbbiknek). Tehát én is ugyanúgy láthatom most a Jupitert, mint ők. Láthatom, s ha éppen volna velem egy jó távcső, még a négy nagy holdját is szemügyre vehetném, ha úgy tetszik.

Hálásan néztem föl az égre, mert ma már azt is tudom, hogy a Jupiter, ez a szünet nélkül fényeskedő baráti bolygó mily nagy szolgálatot tesz nekünk, a Földön élőknek. Nagyon nagy az ő tömege (sokszorosa a mi bolygónkénak), s mintegy bevonzza, magához szippantja, „lekapcsolja” a felénk tartó üstökösök és kisbolygók egy részét, így azok nem juthatnak el hozzánk. Ki tudja, mi lenne a vége...

Innen már csak egy ugrás volt, hogy mindjárt megtámadjon egy gondolat: ha ennyi hasznot hajthat egy természetes égitest, talán egy földitestnek is megbocsátható, ha az átlagosnál nagyobb a tömege. Nem titkoltan a saját kilomra gondoltam, amelyek ellen mostanáig váltakozó sikerrel harcoltam. Szóval nem sikerült lefogynom. Hangsúlyozom, csak mostanáig volt ez így, innentől kezdve, hála Jupiternek, kellő öntudattal és magabiztossággal gyártom az újabb és újabb lyukakat a derékszíjamon.

Bámultam, egyre csak bámultam az erkélyünkről ezt a csodát, amit Jupiternek hívnak. Szerencsém volt. Ha mondjuk néhány nappal korábban jön létre köztünk ez a randevú, úgy talán semmit sem láttam volna belőle, annyi felhő járt az égen. Csak remélhetem, ő is elkeseredett volna. Ha ugyanis én nem láthatom őt, akkor ő sem láthat engem. És, ki tudja milyen idő lesz 2022-ben? Akkor ér ugyanis a Jupiter ismét földközelségre.

Álltam hát ott az erkélyen, s megidéztem azt a régi kedvest. Nézi-e, látja-e ő is a Jupitert, velem együtt? Mondjuk épp ebben a percben? Egyáltalán hol és hogyan él most, ebben a nagy Naprendszerben? És mekkora lehet ma a derékbősege?

ÁLOMPÁR

Ölelte egész éjszaka. Szenvedélyesen. Ő pedig odaadó volt. Odaadó és játékos. Merészen játékos. Semmi sem volt elég a másiktól.

Aztán, amikor reggel felébredt, hiába kereste maga mellett az ágyban. Időbe telt, mire kitisztult a feje. Egyedül volt – elvált férfiak sorsa –, ugyanúgy, ahogy este, közel az éjfélhez, lefeküdt. Hát persze. Álmodta az egészet. Az első csóktól az utolsóig. Azt is, amikor Olga azt a néhány gombot leküzdötte, hogy kezét az inge alatt körbefonhassa a derekán. A meztelen derekán. És most hiába keresi a szemével a harisnyanadrágot a fotel karfáján. Pedig egy rövid röppálya után ott landolt. Erre határozottan emlékszik. A fehér, csomózott gyapjuszőnyegen nyoma sincs már a fekete fehérneműknek.

Egyedül az ágya. Az olyan, mint a csatatér.

Mintha valóságosan is szeretkeztek volna benne. Hát nem történt meg? Hiszen egész éjszaka... Vagy ez sem igaz? Hogy egész éjszaka? Ez sem úgy volt? Csupán néhány perc? Ennyi lehetett?

Az asszony illatát viszont határozottan érezte. És a fáradtságot is a tagjaiban. Megbolondultam, gondolta. Kompletthülye vagyok.

Alig másfél órával később aztán szembejött vele Olga. De már a folyosón, a munkahelyén. Kedvesen mosolygott, így szokta, ám természetesen semmi jelét nem adta, hogy emlékezne a közös éjszakájukra. Továbbment, egészen a harmadik ajtóig. Viszont ott maradt, ott időzött még az illata. Parfüm és Olga. Fordított sorrendben, helyesebben: Olga és parfüm. Így együtt. Utánozhatatlan. Ugyanaz, mint éjszaka. Örület, mennyire az.

Egyáltalán nem ment a munka. Az ajánlatkérő levelet – máskor egy órácska alatt – egész délelőtt nem tudta megszűlni. Álmos is volt, csalódott is. Olga kétszer tűnt fel a szobában. Jött, kért tőle egy szignót, és máris távozott. Másodszor meg a nagyfőnökhöz ment be, ott sem időzött hosszan.

Fél éve érkezett az osztályra, külső belépő volt, két interjú is átesett, mielőtt fölvetették három hónap próbaidőre. Jól teljesített, pontos volt, megbíz-

ható, sőt igen önálló is a megkívánt és megengedett határig. Nem is lehetett kérdés, hogy a három hónap leteltével véglegesítik-e.

Korrekt viszony volt közöttük. Igazából semmi viszony, ha férfi-nő összefüggésben vizsgáljuk. Semmi összenézés, semmi szikrázás, ahogy a munkahelyeken gyakran előfordul. Nem volt félreérthető mozdulat vagy mondat. Semmi. Olga csinos, a legcsinosabb fajtából, de kacérság nyomokban sincs benne, vagy ha van, azt gondosan leplezi. Titkolja. Egyetlen férfi kollégának sem jutott eszébe tenni azért, hogy – amint azt mondani szokták – az asszony a tizenhatoson belülré engedje. Amelyiküknek mégis ilyen gondolata támadt volna, nos, azt lehűtötte a látvány, a királykék Toyota, nem kívánt ráadásaként a vízilabdás termetű, harmincas férfiember, aki Olgát munkaidő végén majd mindennap várta.

Igazából nem is érti, miért pont ez a tartózkodó asszony az, akit álmában oly sokszor ölelt. Micsoda rejtőzködő, önmaga előtt is eltitkolt vonzalom, vágy munkált, munkál (?) benne...

Valahára végzett a levéllel, hagyja most pihenni. Gondolta, ebéd után ellenőrzi majd. Kínos lenne az angol üzleti partner előtt, ha nyelvtani hiba lenne benne.

Az ebédlőben – nagy rendező az élet – épp Olga mögé zárkózott föl a kiadó pult előtt kigyózó sorban. Az asszony a szűkös választékot kritizálta, ő az árakat meg a műanyag tálcák állapotát. Választottak, fizettek, semmi okuk nem volt arra, hogy külön asztalt keressenek. A leves, a három lehetséges egyike, erős négyes osztályzatot kapott. A rakott zöldbab, illetve a brassói aprópecsenye tesztelésének kellős közepén – miután megtárgyalták a klímaváltozás legutóbbi, aggasztó fejleményeit – maga sem tudta, miért, hirtelen megkérdezte:

– Hogy aludt? Álmodott valamit, Olga?

Az asszony keze megállt a tányér és a szája között félúton. Elpirult, homlokától egészen a fehér blúza kivágásáig. Menthetetlenül, fékezhetetlenül, árulkodóan, leleplezően.

– Pardon. Ne haragudjon, Olga!

– Ó, nem – szólalt meg végre az asszony. – Semmi baj. Zaklatott álmom volt... mindenféle gombokkal hadakoztam...

Kereste a férfi szemét.

– De végül is megérte. Ismered, hogy van ez? – váltott hirtelen tegezésre.

A másik csak bólintott. Hát hogyan. Hogyan ismerné.

És mindketten tudták, hogy a másik tudja.